

Arrest

nr. 85 904 van 17 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. PROOST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster actualiseert haar aanvraag op 16 november 2009.

1.2. Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden op 9 november 2009 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond. •

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretoriaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op een 'prangende humanitaire situatie'. Betrokkene haalt namelijk aan dat haar echtgenoot vermoord werd en dat zij met de dood bedreigd werd. Doch, betrokkene legt geen bewijzen voor die de bewering dat zij met de dood bedreigd werd kunnen staven. Het feit dat betrokkene een document voorlegt dat de moord op haar man bewijst, toont niet aan dat betrokkene met de dood bedreigd werd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom dit een basis zou moeten vormen voor regularisatie.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, en geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, attesten Nederlandse les en beweert die door haar vermeende integratie en uitgebreid sociaal netwerk.), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat zij in België zou verblijven, samen met haar vermeende zus. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de personen waarop betrokkene beroept heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom de aanwezigheid van familie als feit op zich een grond voor regularisatie vormt. , Het staat ten slotte betrokkene vrij om een asielprocedure op te starten.”

De tweede bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Reden van de beslissing:

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin op concrete wijze uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 9 november 2010 kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008).

Verzoekster kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde.

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas., 1932,1,166).

Op datum van 3 maart 2009 diende verzoekster de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 die aangevuld werd met een schrijven van verzoekster op 17 november 2009 op grond van de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: “instructie”).

Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder:

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (eigen onderlijning)

Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009. Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Verzoekster diende een aanvraag regularisatie in op grond van haar prangende humanitaire situatie daar waar haar man vermoord werd in het land van herkomst en tevens verzoekster bedreigt werd, op grond van het feit dat zij zich in België vestigde bij haar zus die de Belgische nationaliteit heeft en het feit dat verzoekster danig geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet-exhaustief is. Dat er in casu duidelijk sprake is van een manifest gebrekkige zelfs foutieve motivering.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geenszins aantoonde waarom het feit dat haar echtgenoot vermoord en zij vervolgens bedreigd werd een basis zou kunnen zijn voor regularisatie. Dat vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag uitvoerig uiteenzet waarom het voor haar persoonlijk onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Na de moord op haar man, werd verzoekster zelf ook bedreigd en onder zachte dwang verzocht het land te verlaten. Dat de zus van verzoekster op dat moment reeds 7 jaar in België verbleef en verzoekster voor zichzelf enige rust vond in een vlucht naar België in de nasleep van de woelige periode en de gebeurtenissen in het land van herkomst.

Verzoekster verduidelijkt hieromtrent in haar schrijven dd. 17 november 2009 waarom zij naar België kwam en dat zij vond dat zij in België rust gevonden had omwille van het feit dat de mensenrechten alhier wel gerespecteerd worden. Verzoekster verduidelijkt in haar schrijven tevens dat zij al het nodige trachten te doen gedurende enkele jaren in het land van herkomst teneinde de situatie voor haar aldaar te optimaliseren.

Dat niets mocht baten. Dat van verzoekster moeilijk verwacht kan worden dat zij bewijs aanbrengt van de bedreigingen en de dwang die op haar uitgeoefend werd. Dat verzoekster inderdaad in het tegenovergestelde geval reeds lang zich gericht zou hebben tot de bevoegde diensten om een asielaanvraag te doen.

Dat verzoekster echter wel meent dat de situatie in het land van herkomst, samen met de andere elementen zoals uiteengezet in haar aanvraag, een basis vormt voor een regularisatieaanvraag.

Dat verwerende partij hieraan volstrekt voorbijgaat. Niet alleen heeft verzoekster haar prangende humanitaire situatie in haar land van herkomst naar voren gebracht, tevens heeft zij haar persoonlijke situatie in België uitvoerig uitgelegd.

Verzoekster woont in bij haar zus, mevrouw M.H. (...). In de beslissing meldt verwerende partij dat verzoekster in België verblijft, samen met haar "vermeende" zus.

Dat verzoekster bij haar regularisatieaanvraag een kopie voorlegde van de verblijfstitel van haar zus alsook een kopie voorlegde van de Belgische identiteitskaart van de zus. Dat beiden dezelfde achternaam hebben en verzoekster reeds sedert aankomst in België bij haar zus inwoont. Voor zover als nodig voegt verzoekster in deze nog de geboorteaktes van beide dames bij waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster en mevrouw M.H. (...) zussen zijn.

Dat verzoekster op heden permanent onderhouden wordt door haar zus en - voor zover zij geen werk mag verrichten omwille van haar illegale verblijfsstatuut - is op heden financieel volkomen ten laste van mevrouw M.H. (...).

Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens met al deze voorgebrachte elementen rekening gehouden moest worden, quod in casu duidelijk niet is gebeurd.

Dat verzoekster zich aldus wel degelijk in een prangende humanitaire situatie bevindt en verwerende partij - stellende dat al de door verzoekster aangebrachte elementen geen basis vormen voor de regularisatie - volkomen hieraan voorbijgegaan is. Dat verzoekster zich terdege de vraag stelt wat verwerende partij dan wel aanschouwt als een prangende humanitaire situatie. In de bestreden beslissing wordt wel vermeld dat verzoekster dan maar een asielaanvraag moet doen doch de door haar voorgebrachte elementen om aan te tonen dat zij zich in een situatie bevindt die een regularisatie behoeft, zijn dan weer niet afdoende voor verwerende partij.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortvloeiende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007).

Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd.

Verzoekster wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat - op straffe van nietigheid - een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen

en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de zeer prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoekster kan bogen op een verregaande integratie daar waar zij ondertussen door haar langdurig verblijf in België haar centrum van sociale, affectieve, economische belangen hier in België heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel gegrond is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich beroept op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), maar dat zij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan. Verzoekster toont niet aan zich te bevinden in een prangende humanitaire situatie, waarbij verweerder ingaat op verzoeksters persoonlijke situatie, met name de problemen in haar land van herkomst, haar integratie en haar verblijf bij haar zus. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent, nu zij deze inhoudelijk betwist. Verzoekster maakt dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster inhoudelijk kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing voert zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoekster betoogt dat zij zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals deze wordt gedefinieerd in de instructies van 19 juli 2009, waarbij zij enerzijds wijst op haar situatie in haar land van herkomst en anderzijds op haar persoonlijke situatie in België. Zij wijst erop dat de instructie zelf aangaf dat de lijst van prangende humanitaire situaties een niet exhaustieve lijst is. In eerste instantie betoogt verzoekster dat zij in tegenstelling tot wat verweerder motiveert, wel degelijk aangaf waarom de moord op haar echtgenoot en de bedreigingen in haren hoofde een basis zouden kunnen zijn voor regularisatie. Zij geeft aan dat zij er niet in slaagde haar situatie in haar land van herkomst te optimaliseren en dat zij daarentegen in België een veilige thuishaven vond. Aangaande haar persoonlijke situatie in België betoogt verzoekster dat de door haar bijgebrachte bewijzen, met name de verblijfstitel en de Belgische identiteitskaart konden volstaan als bewijs van haar verwantschap met haar zus. Tevens legt verzoekster nog de geboorteakten van haar zus en zichzelf neer. Tenslotte meent verzoekster dat de bestreden beslissing geenszins proportioneel is daar waar verweerder motiveert dat zij een asielaanvraag moet indienen, terwijl dezelfde elementen als onvoldoende worden bevonden voor een regularisatie. Verzoekster benadrukt hierbij dat zij kan bogen op een verregaande integratie en het feit dat zij het centrum van haar sociale, affectieve, economische belangen in België heeft opgebouwd.

Verzoekster voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat verweerder onredelijke en disproportioneel concludeerde dat zij zich niet in een prangende humanitaire situatie bevindt, zoals

gedefinieerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisseren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van verzoekster inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen, waarin zij kritiek uit op de wijze waarop verweerder toepassing heeft gemaakt van de voorwaarden die de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS